

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Apollo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A do grege perpetuis fordibus volutantur. Has volucres Abraham frumenta depascentes abegisse dicitur, unde nomen meruit Abactoris: nimirum indicaturus futurum, ut is Afer toris, liberatorisq; nomen assequeretur, qui pravorum hominum collegia summo veret, qui impios tolleret, qui de facris literis, quæ animorum pastus sunt, male sentientes opprimeret. Ita Samson, ut Hieronymus quintis supra vigesimis castris Hebræorum ait, à fructibus suis aves abegit, Vulpes, quæ vineas ex-terminabant, in vincula compegit, interfectoque Leone illo rugiente, in ejus mox cadaveris ore fa- vum mellis invenit.

IGNOMINIOSA REPULSA. CAP. XXXI.

PER hominem Corvis objectum, destinatumve, aut quid aliud ita expositum, id hieroglyphico manifesto intelligimus, quod ignominiose repulsum fuerit, è conspectuque summotum. Et quoniam damone malo nihil magis abominabile, nihil contemptius, neque abjectius, Eucherius monet eum ipsum in Divinis literis per Corvum intelligi, eo apud Salomonem loco: Effodiant eum Corvi de torrente, atque hinc proverbium apud Græcos Comicos usitatissimum, ἐς νόβην ας. Sed erudite

Prob. e. 30. Aristoph. in Nubibus. & in Plut. & Euripides in Hecuba.

atque copiose alii de proverbio. In iisdem Divinis literis Psalm. XXVI. legitur apud Græcos, ἄποκοραχί μου, quod nonnulli ad hujusmodi proverbium trahunt, verbumque ἀποκοραχί μου; Suidæ agnunt dicunt, eo ipso Davidico citato versu: & ignominiosa repulsa mentione facta Latini simpliciter, Ne repellas me, reddidere. Sedenim Euthymius innuit posse id verbi ex metaphora scoriæ desumi: nam scoria spurcicia illa est, in omni metallo, quæ tanquam fax, nulli utilis operi proicitur, indeque fieri ἀποκοραχίσειν, contemnere, & nomen ἀποκοραχίσιμος, contemp- tus.

RHETOR. CAP. XXXII.

SUMuntur etiam hieroglyphica de celebris alicujus viri nomine, veluti à Corace rhetore, qui post Hieronis obitu- tum primus Rhetoricam Syraculis docuit: propter cujus ce- lebritatem Metellus Diodorum rhetorem, quo Magistro usus fuerat, jam defunctum honoraturus, Corvum lapi- deum ejus sepulchro imposuit: quasi antiquissimo illi Co- raci similem indicare vellet. Caterum Cicero rem falsè de- torlit, cavillatus in Metellum, rectè eum fecisse, propterea quod discipulum non dicere, sed volare docuisset, incon- stantiam scilicet Metelli, qua male audiebat, eo scommate perstringens.

Aquo, Κακὸν κό- ρακος κα- κὸν ὄν. Mali corvi, malum ὄν. Idem de Protagora & Euabulo. A Gell. lib. 5 cap. 10 Diodori se- pulcrum.

APOLLO. CAP. XXXIII.

Q UOD vero Corvus hieroglyphicum Apollinis habere- tur, nonnulli ea de causa factum existimant, qua Cape- Baccho, Sileno Asinus datur, & eadem ratione in antiphar- macum aliis alia. Inauspicatissimum, ajunt, animal, auspica- tissimo oraculorum auctori meruit immolari. Sedenim, aliud est hostia hac, vel illa Deo cuiquam facere, aliud specie sua Deum ipsum explicare: nam hoc modo dicimus anima- lium figuras esse hujus, vel illius hieroglyphica, quorum fi- gura posita Deus statim suus intelligatur. Igitur alii dicunt, propterea quod mediis æstivi temporis fervoribus, Solis beneficio fretus, pullos excludat suos, quod præter aliorum animalium naturam Corvo datum, peculiare aliquid sibi cum Sole intercedere significat. Inde legere est apud Petronium:

Si contra rerum naturæ munera nota, Corvus maturis frugibus ova refert.

Corvus So- li dicatur.

Nn

Sedenim.

Sedenim, cum Porphyrius dicat libro *De abstinentia carniū*, colorem nigrum Soli dedicatum: quod ejus calore humana etiam corpora fusciora nigrioraq; reddantur, sitque Corvus inter Aves maxime niger, manifesta est causa cur is Apollini sacer habeatur. Porro Brachmanæ colorem atrum in primis venerantur, propter Solem omnia denigrantem. Jam & Salomon non egregie nigram ostentans Canticorum Cantico, *Crines, ait, ejus ut abietes, nigri sicut Corvi*. Avem autem eam Apollini prius familiarem fuisse, neq; non insigni candore præditam Apollinis mox indignatione, quod ad se dilectæ Coronidis crimen detulisset, in eam nigritiam demutatam fabularum scriptores, Hæsiodum secuti, meminere. Sed Artemo Pindarum commendat, qui, in Pythiis, dissimulata quæ de Corvo fertur hystoria, Apollinem ipsum scripserit per se Ischyos & Coronidis futurum deprehendisse. Anaximander in Horoscopicis libris Apollini sacrum ideo Corvum facit, quod solus inter omnes aves vocum significationes, quas accurate admodum augures observarint, habeat. Addam & illud, nigrorem ita Corvo ingentum esse, ut ad intingendum capillum, nihil ejus ovo dicatur efficacius, & nisi inter tingendum oreolum contineatur, dentes quoque ita nigros effici, ut mox vix possint elui.

SITIS. CAP. XXXIV

Hinc pro-
ver. Corvus
aquat. Ex
Hippio, &
Aeliano l. 7.
de nat. ani-
mal

Corvum superius siti damnatum ab Apolline dicebamus, ideoque hieroglyphicum esse incommodi, ejusmodi, eaque de causa Nicandrum scripsisse, frequentiores ejus alitis crocitatatus venturæ pluvie indicium esse. Sedenim, Corvi natura ipsa stitulosi sunt per sexagenos præcipue ætatis dies, quibus ventris profluvio laborant, ultroque potu abstinent, ut incommodo illi obviam eant, alvumque fistant. Quare si consilium ejus animalis pensitemus, Sobrietatem convenientius quam sitim, hanc vocabimus.

IMPOSTURA. CAP. XXXV.

Idem &
Plin. lib. 10.
cap. 43.

Non possum loco hoc dissimulare, quam apte quispiam impostorem per Corvum ore saxum tenentem, & urnam appositam, significarit. In Libya siquidem stitulosam admodum regione, vix aquam, quam de remotis admodum fontibus aut fluviis attulerint, in fictilia vasa ad hoc comparata distribuunt: quæ alioquin ventre sunt admodum capaci, ore tantum patent quantum satis ad gallinaceum ovum recipiendum, eaque minus obturata, ad captandum nocturni aeris beneficium, per summa domorum tecta disponunt. Corvi rem intelligentes non data alterius aquæ copia eo convolant, immisisque in urnas capitibus humorem forbillant, qui simulac deficere cœperit, lapillos conquirunt (quod Plutarchus se vidisse affirmat) quos afferentes in aquam subinde dejiciunt, atque ita surgente in dies humore, siti consulunt suæ. Idem scribit de Cane, qui lapillos in amphoram oleariam conjiciebat, donec oleo redundante lambere arbitrio posset suo. Dicit aliquis, Philosophum hinc, aut Geometram significari potius, quam sycophantam: quia rerum plenitudinem, mutuoque corporum inter se repugnantiam, atque cessionem cognoscant, natura ipsa docente, & Corvus, & Canis, & qui majora etiam de intellectu suo miracula profitentur: in hoc autem probe norunt necesse futurum, ut in corporum conspectu alterum alteri cedat: eam quippe intelligant rationem, quæ coronæ illius sacoma deprehenderit Archimedes, quam Hieron Syracusarum rex faciendum locaverat, de quo latè apud Vitruvium. Ego vero ipsa edoctus re, impostorem potius ostendi ex hujusmodi hieroglyphico dixerim. Fuit siquidem mihi Romæ famulus natione Gallus, patria, ut ipse aiebat, Virdunensis. Rolandinus ille, quem probe noveras Coloti, facetulum, & morionem non sane illepidum, & cum primis officii memorem sui, cujus opera utebar plurimum in scribendo. Allatus ad me Venetiis fuerat vini Cretici cadus generosi admodum atque sua viffimi. Jussi, uti mos est talia non credere famulis, diligentius asservari, amicis advenientibus, potius quam mihi usui futurum, interdum tamen unciatim minimum quid hauriebatur, intermovebat subinde famulus nequiar (sic